

Arrest

nr. 266 356 van 10 januari 2021
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 3 september 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 augustus 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 november 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 december 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat H. CHATCHATRIAN en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 18 februari 2020 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 12 maart 2021.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 2 augustus 2021 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren in San Martin, San Salvador. Rond uw 8 jaar verhuisde u met uw ouders en uw broers en uw zussen naar San Pedro Perulapan, Cuscatlan. Hier bracht u uw jeugd door en rondde u uw middelbare school af. Uw moeder is huisvrouw en uw vader is landbouwer. In 2018 startte u aan de Universiteit van El Salvador in San Vicente, Cuscatlan met uw studies informatica-ingenieur.

Op 25 januari 2019 startte u uw tweede jaar van de universiteit. Toen u met de bus aankwam in San Vicente en verder wandelde naar de universiteit, werd u staande gehouden door vier leden van de MS. Zij trokken uw tas weg en maakten deze stuk, stalen uw horloge en uw identifiatiekaarten. Ze sloegen u en zeiden dat u vanaf die dag een renta van 50 dollar per dag moest betalen. Als u niet zou betalen, dreigden ze u te vermoorden. U ging die dag niet naar de les en keerde terug naar huis. U besloot niet langer in San Vicente te studeren, maar om uw studies verder te zetten aan de campus in San Salvador.

Op 2 februari 2019 was u onderweg naar de winkel toen u staande gehouden werd door twee leden van de bende MS13. Eén van hen zette een gsm tegen uw oor en aan de andere kant van de lijn was hetzelfde bendelid dat in San Vicente \$50 van u eiste. Hij zei dat zij nog aan het wachten waren op uw geld, schold u uit en zei dat u wist wat er zou gebeuren als u niet zou betalen. Er werd ingehaakt en één van de bendeleden sloeg, gooide u tegen de grond en zei dat ze wachtten op uw geld. Uw moeder raadde u aan klacht in te dienen bij de politie, maar u wilde dit niet omdat u op het nieuws gehoord had hoe de politie en de bendes soms samenwerkten. U belde uw zus, Marina, in de Verenigde Staten, en kreeg van haar de toestemming om in haar huis in San Martin, San Salvador te gaan wonen, waar ook uw neef reeds verbleef. In deze kolonie was de bende 18 actief. Op 3 februari 2019 verhuisde u. Na uw vertrek observeerden de bendeleden het huis van uw ouders om te kijken of u al dan niet aanwezig was. Ze spraken uw ouders nooit aan.

In San Martin kwam u niet zo vaak buiten uit angst dat bendeleden uw DUI zouden vragen en zouden zien dat u van een zone kwam die in handen was van de rivaliserende bende. Op 17 april 2019 ging u 's avonds boodschappen doen, toen vier bendeleden van de bende 18 naar u toe kwamen. Zij wilden dat u zich aansloot bij de bende en beloofden in ruil alcohol en vrouwen. Ze zouden een week later terugkomen om uw antwoord te horen, hieraan toevoegend dat ze een weigering niet zouden aanvaarden. Op 24 april 2019 kwamen de bendeleden naar het huis in San Martin, zij vernielden de deur en kwamen het huis binnen. Ze vroegen naar uw antwoord en u zei dat u niet kon toetreden tot de bende. Ze legden een mes op de tafel en sloegen u hard op uw hoofd. Ze zeiden dat, als u weigerde, u hier zou blijven liggen, waarmee ze bedoelden dat ze u ter plaatse zouden vermoorden. Op dat moment hoorden jullie een politieszirene, waarop de bendeleden het op een lopen zetten. De politie werd niet opgebeld door burens, maar hadden de routine om soms te passeren met de sirene aan.

Na dit incident was u erg bang en dacht u er aan om zelfmoord te plegen. U ging klacht neerleggen bij de politie van Soyapango. U belde uw tante die in Colonia Proyecto, San Martin woont en kreeg van haar de toestemming om bij haar onder te duiken zolang de procedure bij de politie liep. U verhuisde op 25 april 2019 naar uw tante. U contacteerde de politie drie keer om te informeren naar uw klacht, maar er gebeurde niets. U bleef ondergedoken bij uw tante en verliet het huis niet, gezien in haar kolonie de MS actief was.

Op 10 januari 2020 klopte een lid van de bende MS aan bij uw tante. Hij zei dat hij gehoord had dat er iemand verborgen was in haar huis en wilde weten om wie het ging. U verstopte zich in een kast. Uw tante liet het bendelid binnen zodat hij kon zien dat er niemand aanwezig was. Nadat hij het huis doorzocht, zei hij dat ze zouden terugkeren en dreigde ermee uw tante te vermoorden als bleek dat zij toch iemand verborgen hield. Deze persoon zou eveneens vermoord worden. Hij ging weg. U belde uw zus op en vertelde haar wat er gebeurd was. U volgde haar advies om het land te verlaten. Op 16 januari 2020 kocht uw zus uw vliegtuigtickets voor 7 februari 2020. De bendeleden keerden één of twee keer per week terug naar het huis van uw tante om het huis te doorzoeken. U verstopte zich steeds in de kast.

Op 7 februari 2020 verliet u El Salvador per vliegtuig en kwam u op 8 februari 2020 via Spanje in België aan. Op 14 februari 2020 diende u een verzoek om internationale bescherming in. Bij terugkeer naar El Salvador vreest u vermoord te worden door zowel de bende MS-13 als de bende 18.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten neer: uw paspoort, uw identiteitskaart, enkele facturen van water en elektriciteit, twee attesten goed gedrag en zeden op uw naam, een aangifte bij de politie op uw naam, enkele documenten van de universiteit op uw naam, drie krantenartikelen over crimineel bendegeweld in El Salvador en de reservatie van uw vlucht naar België.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofd heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen. Vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

Uit uw verklaringen blijkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u El Salvador diende te verlaten en/of er niet naar zou kunnen terugkeren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of dat u er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2 a) en b) van de Vreemdelingenwet. Uw verklaringen omtrent uw problemen met de bende MS-13 en met de bende 18 weten immers niet te overtuigen.

Vooreerst worden de nodige vraagtekens geplaatst bij uw verklaringen betreffende uw problemen met de bende MS-13 in januari en februari 2019. Zo verklaart u dat de leden van de bende MS-13 bij het incident op 25 januari 2019 in San Vicente, uw rugzak, uw horloge en uw portefeuille met onder andere uw studentenkaart en DUI stalen (CGVS Vragenlijst, vraag 3.5; CGVS 20/13137, p. 13, 14 en 18). Gevraagd naar hoe het kan dat uw DUI gestolen werd op 25 januari 2019 terwijl de DUI die u voorlegt op het CGVS opgemaakt werd op 25 juli 2018, antwoordt u dat u in die periode twee DUI's aanvraag omdat "met al die dingen die daar gebeuren, men altijd voorbereid moet zijn. Als je DUI gestolen wordt, heb je een tweede thuis, zelfde met de studentenkaart. Dat is een kopie." (zie document 1 en 6; CGVS, p. 18). Hierop stelt de protection officer vast dat u toch uw originele DUI voorlegt, opgemaakt op datum voor de diefstal (CGVS, p. 18). Hierop blaast u warm noch koud en antwoordt u dat het in El Salvador gebeurt dat mensen bestolen worden op de bus, dat dit in het hoofd van iedereen zit en er plekken zijn waar je kopieën kan maken (CGVS, p. 18). Deze uitleg weet echter niet te overtuigen en is bovendien erg vaag en onsamenhangend. Dat u zou beschikken over twee DUI's en twee studentenkaarten om voorbereid te zijn op een eventuele diefstal, is dan ook niet aannemelijk en biedt geen overtuigende verklaring waarom de DUI en de studentenkaart die u voorlegt op het CGVS, reeds voor de diefstal opgemaakt werden (document 1 en 6).

Dat de bende u bij deze overval eveneens een renta vroeg van 50 dollar per dag – 1500 dollar per maand –, geeft de geloofwaardigheid van dit incident opnieuw een deuk (CGVS, p. 13 en 18). Zo is het erg onwaarschijnlijk dat de bende een dergelijk hoge som zou vragen aan een student. Volgens de informatie waarover het CGVS beschikt, opereren bendeleden namelijk op zodanige wijze dat zij socio-economische observaties doen van hun potentiële slachtoffers (zie administratief dossier). Op die manier bepalen zij het bedrag van de renta. Dat de bendeleden u uit het niets een renta van 50 dollar per dag zouden opleggen, is dan ook niet aannemelijk, zeker gezien uw profiel als student. Hiernaar gevraagd, antwoordt u dat de bendeleden daar geen rekening mee houden, dat je moet betalen of het anders met je leven moet bekopen en dat de bendes geen rekening houden met de persoonlijke situatie

van de persoon in kwestie (CGVS, p. 18). Renta is een manier voor de bende om aan geld te geraken, waardoor een enigszins handelbaar bedrag voor het slachtoffer inhoudt dat zij dit daadwerkelijk lange tijd kunnen innen. Dat zij als uit het niets een dergelijk hoog bedrag van u eisten, waarbij verwacht kan worden dat u daadwerkelijk niet meer langs die plek zou passeren en zij hun geld nooit zouden zien, houdt geen enkel voordeel in voor hen en houdt in dat opzicht dan ook maar weinig steek.

Gezien er geen geloof gehecht kan worden aan uw problemen van 25 januari 2019 met de bende MS, kan er evenmin geloof gehecht worden aan de problemen die hier rechtstreeks uit voortvloeien, namelijk het incident van 3 februari 2019 waarbij leden van de MS de achterstallige renta kwamen opeisen. Volledigheidshalve kan hier nog aan toegevoegd worden dat u deze tweede ontmoeting met de leden van de MS-13 op twee verschillende data plaatst. Zo verklaart u bij de DVZ dat de bendeleden u opnieuw benaderden voor de renta op 3 februari 2019 (Vragenlijst CGVS, punt 3.5). Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS plaatst u dit incident dan weer op 2 februari 2019 (CGVS, p. 14, 18 en 19). Hiermee geconfronteerd, stelt u dat dit de correctie was die u aan het begin van het persoonlijk onderhoud aanhaalde (CGVS, p. 18). Doch dient hierbij opgemerkt te worden dat u aan het begin van uw persoonlijk onderhoud enkel een probleem met de adressen aanhaalde en dat u verder zegt dat u alle belangrijkste elementen had kunnen weergeven bij de DVZ, maar niet alles had kunnen vertellen en de details in uw tweede interview zou kunnen vertellen (CGVS, p. 3). Van een foutieve datum van één van uw incidenten, maakte u hier geen gewag zoals u later in het persoonlijk onderhoud suggereert (CGVS, p. 18).

Ook wat betreft uw verklaringen omtrent uw problemen met de bende 18 weten uw verklaringen opnieuw niet te overtuigen. De bende 18 probeerde u op 17 april 2019 te rekruteren, waarna ze u een week bedenktijd gaven en u op 24 april 2019 opnieuw opzochten in het huis van uw neef (CGVS, p. 14-15). Eerst en vooral dient er op gewezen te worden dat uw verklaring op de DVZ en uw verklaring op het CGVS niet coherent zijn. Zo verklaarde u bij de DVZ dat u op 17 april 2019 door 5 bendeleden staande gehouden werd (CGVS vragenlijst, punt 3.5). Op het CGVS verklaart u dan weer dat u die dag door vier personen benaderd werd. Verder is het weinig aannemelijk dat de bendeleden die op 24 april 2019 binnenvielen, u sloegen en dreigden u te vermoorden, zich lieten afschrikken door de sirenes van een voorbijrijdende politiepatrouille (CGVS, p. 16). U woonde op dat moment slechts 2,5 maanden bij uw neef in San Martin en wist kennelijk al dat de politie een routine had waarbij zij met de sirene aan door de straat reden (CGVS, p. 16). Het zou dan ook erg vreemd zijn dat de bendeleden die in deze wijk opereren, niet op de hoogte zijn van deze routine passage door de politie en zich onmiddellijk laten afschrikken bij het horen van een sirene en halsoverkop wegluchten.

Ook uw gedrag in de nasleep van de incidenten die u in de loop van 2019 overkwamen, zijn moeilijk met elkaar te verenigen. Na de incidenten van januari en februari 2019 besliste u om geen klacht neer te leggen bij de politie omdat u op het nieuws gehoord had dat bendeleden zich verkleden als agenten, dat agenten soms ook werken voor de bendes en dat ook politici samenwerken met de bendes (CGVS, p. 14). Na het incident van april 2019 besliste u dan weer wel om klacht neer te leggen bij de politie en wacht u zelfs negen maanden het eventuele onderzoek af alvorens u beslist om het land te verlaten (CGVS, p. 16). Dat u enerzijds geen aangifte deed bij de politie omdat u hen niet vertrouwde en twee maanden later wel aangifte deed om vervolgens negen maanden onder te duiken in het huis van uw tante omdat u het onderzoek van de politie wilde afwachten, valt moeilijk met elkaar te verenigen. Als uw vertrouwen in de politie reeds zo laag was in februari 2019, is het vreemd dat u in april 2019 uw lot volledig in hun handen legt, zeker gezien de manier waarop de politie volgens uw verklaringen omging met u op het moment van het indienen van uw klacht. Zo wilden ze aanvankelijk uw klacht niet noteren (CGVS, p. 16), u geen kopie van uw klacht meegeven omdat ze dachten dat u met een karavaan het land zou verlaten (CGVS, p. 12) en beschuldigden ze u van het afleggen van valse verklaringen (CGVS Vragenlijst, punt 3.5). Verder verklaart u ook dat u de politie niet kon betrekken, omdat de politie niets doet (CGVS, p. 15). Bovendien ging u na het indienen van uw klacht op 25 april 2019 eveneens uw paspoort aanvragen omdat u merkte dat de politie niets wou doen (CGVS, p. 16). Dat u de werking en het onderzoek van de politie dermate in twijfel trok en desondanks toch beslist om negen maanden onder te duiken in het huis van uw tante, is niet geloofwaardig. Dat u nog negen maanden in El Salvador bleef wonen na uw verklaarde problemen, ondergraaft eveneens de ernst en de geloofwaardigheid van deze problemen.

Zowel het feit dat u uw paspoort reeds aanvraag op 25 april 2019, de inhoud van uw aangifte als uw wantrouwen in de politie doen het vermoeden rijzen dat u reeds voor het incident bij uw tante van 10 januari 2020 het plan had om uw land te verlaten en geenszins dat u het onderzoek van de politie afwachtte (CGVS, p. 10 en 17; document 5). Zo staat er in uw aangifte te lezen dat "doordat hij geen plek vindt om te wonen zonder problemen met de bendes te hebben, zal hij beslissen te emigreren naar een ander land" (document 5). Uw stelling dat u nog negen maanden in El Salvador bleef omdat u een dergelijk lange tijd wilde wachten op het onderzoek van de politie is, gezien bovenstaande informatie

over uw reisplannen en over de wijze waarop de politie van in het begin omging met uw klacht en het verdere onderzoek, geenszins overtuigend.

U beweert voorts dat MS ervan overtuigd was dat er iemand bij uw tante ondergedoken zat en gedurende een maand – van 10 januari 2020 tot uw vertrek op 7 februari – één tot twee keer per week het huis op onverwachte tijdstippen kwamen doorzoeken (CGVS, p. 17 en 22). Hier kunnen ernstige vragen bij gesteld worden. U verklaart hier louter over dat u zich telkens gewoon in de kast verstopte (CGVS, p. 17). Hoe het mogelijk is dat u zich telkens – hoewel zij op onverwachte momenten binnenkwamen – in een kast kon verstoppen en bovendien elk spoor van uw verblijf in dat huis kon uitwissen is onduidelijk. Hoe de bende, die er nochtans stellig van overtuigd leken dat er iemand verborgen zat, u ook nooit vond in de kast en evenmin enig spoor opmerkte van uw verblijf daar, geeft u ook niet mee. Wat zij daar dan telkens deden, indien ze blijkbaar plaatsden waar een volwassen persoon zich kon verstoppen niet doorzochten, beschrijft u ook in het geheel niet. Het valt ook op dat u met geen woord rept over de gevolgen voor uw tante, die in hun ogen toch wel hun autoriteit tartte, gezien zij ervan overtuigd waren dat zij iemand voor hen verborgen hield – gedurende een maand kwamen ze immers een tot twee keer per week het huis doorzoeken. Hoe deze bezoeken telkens afliepen voor uw tante, nadat de bende u weer eens niet kon vinden, vermeldt u nergens. Het is aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vluchtrelaas in zijn geheel en in detail te beschrijven. Dergelijke oppervlakkige verklaringen over uw veelvuldige, en toch wel miraculeuze, ontsnappingen aan de bende zijn vanzelfsprekend niet overtuigend. Gevraagd naar problemen die uw tante nog zou hebben gekregen sindsdien zegt u louter dat de bende het huis van uw tante nog soms komt doorzoeken (CGVS, p. 22). Dat uw tante geen problemen blijkt te hebben met de bende, die er, blijkbaar nog altijd, van overtuigd zijn dat zij iemand voor hen verborgen houdt, is maar weinig aannemelijk en doet verder twifelen aan uw vluchtrelaas. Dat de bende anderhalf jaar later nog altijd, volkomen vruchteloos, het huis doorzoeken is ook maar weinig geloofwaardig.

Ook uw verklaringen omtrent het gevaar van de bendes in El Salvador wanneer u al dan niet zou verhuizen, zijn erg vaag en onsamenhangend. Zo verklaart u onder andere dat u niet kan verhuizen naar een regio waar een andere bende domineert, maar uit uw verklaringen blijkt dan weer dat u verhuist van een zone in handen van de MS naar een zone in handen van de bende 18 en nadien opnieuw naar een zone in handen van de MS (Vragenlijst CGVS, punt 3.5, CGVS, p. 4, 5, 14 en 15). Gevraagd hoe dat u kon verhuizen naar rivaliserende zones, antwoordt u dat toen u naar uw neef verhuisde, u niet naar de politie ging omdat u bang was dat er dan iets met uw familie kon gebeuren en dat het de enige oplossing was om in de sector te gaan wonen van een andere bende want dat wanneer u zou verhuizen naar een zone van de MS, u nog meer problemen zou krijgen (CGVS, p. 20). Deze verklaring raakt echter echter kant noch wal en is dermate vaag dat zij de geloofwaardigheid van uw problemen wederom niet aannemelijk maakt.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen heeft u het niet aannemelijk gemaakt El Salvador te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing en beoordeling niet wijzigen. Uw paspoort, uw identiteitskaart, uw bewijzen van goed gedrag en zeden, uw water- en elektriciteitsfacturen en documenten van de universiteit hebben louter betrekking tot uw identiteit, antecedenten, woonplaats van uw familieleden en uw scholing, hetgeen hier niet in twijfel getrokken wordt. De krantenartikelen verwijzen dan weer naar de algemene situatie in El Salvador en niet naar uw persoonlijke problemen. De reservatie van uw vlucht naar België bevestigt dan weer enkel uw reis naar België. De aangifte die u indiende op 25 april 2019 bevat enkel uw weergave van de feiten waardoor het aan objectieve elementen ontbreekt.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, §

111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire van 13 juli 2021 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador._retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20210713.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit cijfers van IOM van 2021 blijkt dat de meeste terugkeerders het gebrek aan economische mogelijkheden aangaven als de hoofdreden om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 304 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet in aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie van terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador._veiligheidssituatie_20201012.pdf), blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador._situation_securitaire_20201012.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdadargroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdadargroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Ook voert hij in zijn verzoekschrift de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker geeft aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing en tracht deze te weerleggen.

In het kader van de subsidiaire bescherming wijst verzoeker tevens op de (humanitaire) situatie in El Salvador. Hij geeft in dit verband aan dat het rapport van verweerder achterhaald is. Hij citeert uit landeninformatie van november 2019 van The Guardian en Foreign Policy. Verzoeker werpt nog op dat rekening moet worden gehouden met de gevolgen van de COVID-19-pandemie, onder meer op socio-economisch vlak. Hij vreest dat hij geen werk zal hebben en hij niet de noodzakelijke medische zorgen zal kunnen krijgen indien hij besmet raakt met deze ziekte.

2.2. Stukken

Als bijlage aan het verzoekschrift voegt verzoeker de “*Country Policy and Information Note. El Salvador: Fear of gangs*” van Home Office van januari 2021 – versie 3.0 toe.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*

- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."

2.3.3. Waar verzoeker de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, wijst de Raad erop dat deze inhoudt dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Verzoekers beschermingsverzoek is gesteund op een vrees voor de bendes MS13 en B18. Hij stelt dat hij werd bestolen, bedreigd en fysiek aangevallen door de bende MS13 met oog op afpersing evenals door de bende 18 te zijn bedreigd en fysiek aangevallen wegens zijn verzet tot rekrutering.

Uit de objectieve landeninformatie die door de partijen ter beschikking wordt gesteld, blijkt dat er in El Salvador verschillende bendes actief zijn die een grote invloed uitoefenen op het dagelijkse leven in de wijken waar ze territoriale controle uitoefenen. De bendes zijn goed georganiseerd, kennen een hiërarchische structuur en hun criminele activiteiten zijn divers. Zo is afpersing een veelvoorkomende praktijk en maken zij zich verder schuldig aan bedreigingen, moordaanslagen, diverse (seksuele) geweldplegingen en gedwongen rekrutering. Uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is waardoor het land momenteel wordt beschouwd als één van de gevaarlijkste ter wereld (COI Focus "El Salvador: Veiligheidssituatie" van 12 oktober 2020, p. 6; UNHCR guidelines).

Het aanwezige geweld komt voornamelijk voort uit interne afrekeningen tussen rivaliserende bendes en uit confrontaties tussen de bendes en de Salvadoraanse veiligheidsdiensten en politie. De bendes viseren andere bendes, terwijl de overheid tracht op te treden tegen de criminele groeperingen, met wisselend succes (COI Focus 12 oktober 2020, p. 9-14). De bendes viseren ook burgers met een welbepaald profiel.

Uit de landeninformatie blijken een aantal potentiële risicoprofielen die slachtoffer kunnen worden van bendegeweld zoals, onder meer: personen die zich verzetten tegen het gezag van de bendes of de benderegels overtreden (bv. verzet tegen rekrutering), personen van wie wordt vermeend dat zij een bendelid zijn, LGBT-personen, inheemse volkeren, personen die slachtoffer kunnen worden van afpersing (bv. bepaalde beroepsgroepen), informanten, getuigen en slachtoffers van misdaden begaan door bendes en bepaalde beroepen zoals journalisten, mensenrechtenverdedigers, gemeenschapsleiders, onderwijzers, (ex-)politiemensen en (ex-)militairen, rechters, officieren van justitie en advocaten en familieleden van de voorgaande risicoprofielen (COI Focus 12 oktober 2020, p. 14-24; UNHCR guidelines, p. 28 e.v.).

Ook kinderen en jongeren in specifieke omstandigheden, bv. wanneer zij afkomstig zijn van wijken waar bendes opereren, of met een specifiek profiel behoeven een verhoogde aandacht (UNHCR guidelines, p. 35-36; COI Focus 12 oktober 2020, p. 18-19).

Of een verzoeker die valt onder een bepaald risicoprofiel nood heeft aan internationale bescherming is evenwel afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de individuele zaak, zoals in de richtlijnen van UNHCR zelf wordt onderkend ("*may be in need of (...) protection (...) depending on the circumstances of the individual case*"; "*Not all persons falling within the risk profiles outlined in this Section will necessarily be found to be a refugee.*"; "*Depending on the particular circumstances of the case (...)*", p. 28-29 e.v.).

Het risico voor verzoeker om slachtoffer te worden van bendegeweld moet aldus in concreto aannemelijk worden gemaakt.

Er mag dan ook van een verzoeker worden verwacht dat hij op zijn persoon betrokken elementen of feiten aanreikt die relevant kunnen zijn in het kader van de beoordeling van de gegrondheid van de vervolgingsvrees dan wel het reëel risico op ernstige schade, zoals, onder meer, zijn achtergrond, ervaringen, activiteiten en familiesituatie (UNHCR Guidance note on refugee claims relating to victims of organized gangs, maart 2010, pt. 20).

Bij de beoordeling van de redelijke waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar zijn land van herkomst te worden blootgesteld aan vervolging dan wel het reëel risico op ernstige schade, moeten zijn individuele omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in El Salvador, zoals beschreven in objectieve bronnen.

De Raad zal verder nagaan of verzoekers verklaringen voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met zijn land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd. De Raad brengt hierbij in herinnering dat de ongeloofwaardigheid van een vluchtrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en onaannemelijke verklaringen.

Zoals hierna zal blijken, blijft verzoeker evenwel in gebreke om in zijn hoofde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet dan wel een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, aannemelijk te maken.

Daargelaten verzoekers betoog aangaande de vraag of de door hem voorgehouden vervolgingsfeiten verband houden met één van de vijf vervolgingsgronden in de vluchtelingdefinitie, komt de Raad na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen van partijen ter terechtzitting, in navolging van de commissaris-generaal tot de vaststelling dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker ingeroepen vrees ten aanzien van de bende MS13 en de bende 18 in El Salvador.

De commissaris-generaal heeft geoordeeld dat er geen geloof kan worden gehecht aan de vermeende gebeurtenissen die voor verzoeker de aanleiding vormden om El Salvador te verlaten.

Aangaande verzoekers problemen met de bende MS13 stelt de commissaris-generaal vast dat:

i) hoewel verzoeker verklaarde dat zijn identiteitskaart (DUI) werd gestolen hij evenwel op het CGVS een originele DUI voorlegde opgemaakt op 25 juli 2018, vooraleer hij werd bestolen en bedreigd door bendeleden van MS13. Verzoekers uitleg dat in El Salvador kopieën worden gemaakt is volgens verweerder erg vaag en onsamenhangend en zijn toelichting dat het in El Salvador gebruikelijk is om te beschikken over twee DUI's om voorbereid te zijn op een eventuele diefstal biedt volgens verweerder geen overtuigende verklaring. ii) het gegeven dat de bende een renta vroeg van 50 dollar per dag (1500 per maand) de geloofwaardigheid van het incident opnieuw een deuk geeft daar het onwaarschijnlijk is dat de bende een dergelijke som zou vragen aan een student gelet op hun werkwijze zoals toegevoegd aan het administratief dossier. Dat de bendeleden uit het niets een dergelijk hoog bedrag eisten, waarbij verwacht kan worden dat verzoeker daadwerkelijk niet meer langs die plek zou passeren en zij hun geld nooit zouden zien, houdt volgens de commissaris-generaal geen enkel voordeel in voor hen en houdt in dat opzicht dan ook maar weinig steek. iii) gezien er geen geloof gehecht kan worden aan verzoekers problemen van 25 januari 2019 met de bende MS13, er evenmin geloof kan gehecht worden aan de problemen die hier rechtstreeks uit voortvloeien, namelijk het incident van 3 februari 2019 waarbij leden van de MS13 de achterstallige renta kwamen opeisen. Volledigheidshalve wordt hieraan toegevoegd dat verzoeker deze tweede ontmoeting met de leden van de MS13 op twee verschillende data plaatst. Hiermee geconfronteerd, stelt verzoeker dat hij aan het begin van het persoonlijk onderhoud een correctie doorgaf doch verweerder merkt op dat aan het begin van het persoonlijk onderhoud enkel een probleem met de adressen werd aangehaald.

Aangaande de problemen met de bende 18 stelt de commissaris-generaal vast dat:

iv) verzoekers verklaring bij de DVZ en zijn verklaring op het CGVS niet coherent zijn. Zo verklaarde verzoeker bij de DVZ dat hij op 17 april 2019 door vijf bendeleden staande gehouden werd terwijl hij op het CGVS dan weer verklaart dat hij die dag door vier personen benaderd werd. Verder is het volgens de commissaris-generaal weinig aannemelijk dat de bendeleden die op 24 april 2019 binnenvielen, hem sloegen en dreigden hem te vermoorden, zich lieten afschrikken door de sirenes van een voorbijrijdende politiepatrouille daar het erg vreemd zou zijn dat de bendeleden die in deze wijk opereren niet op de hoogte zijn van deze routine passage door de politie en zich onmiddellijk laten afschrikken bij het horen van een sirene en halsoverkop wegvluchten. v) verzoekers gedrag in de nasleep van de incidenten die hem in de loop van 2019 overkwamen, moeilijk met elkaar te verenigen zijn. Na de incidenten van januari en februari 2019 besliste verzoeker om geen klacht neer te leggen bij de politie omdat hij op het nieuws gehoord had dat bendeleden zich verkleden als agenten, dat agenten soms ook werken voor de bendes en dat ook politici samenwerken met de bendes doch na het incident van april 2019 besliste hij dan weer wel om klacht neer te leggen bij de politie en wachtte hij zelfs negen maanden het eventuele onderzoek af alvorens het land te verlaten. Dat verzoeker enerzijds geen aangifte deed bij de politie omdat hij hen niet vertrouwde en twee maanden later wel aangifte deed om vervolgens negen

maanden onder te duiken in het huis van zijn tante omdat hij het onderzoek van de politie wilde afwachten, valt moeilijk met elkaar te verenigen. Er wordt in de bestreden beslissing aangegeven dat als verzoekers vertrouwen in de politie reeds zo laag was in februari 2019, het vreemd is dat hij in april 2019 zijn lot volledig in hun handen legt, zeker gezien de manier waarop de politie volgens zijn verklaringen omging met hem op het moment van het indienen van zijn klacht. De commissaris-generaal heeft verder opgemerkt dat verzoeker bovendien na het indienen van zijn klacht op 25 april 2019 eveneens zijn paspoort ging aanvragen omdat hij merkte dat de politie niets wou doen. Dat verzoeker de werking en het onderzoek van de politie dermate in twijfel trok en desondanks toch beslist om negen maanden onder te duiken in het huis van zijn tante, is volgens de commissaris-generaal niet geloofwaardig. Dat hij nog negen maanden in El Salvador bleef wonen na zijn verklaarde problemen, ondergraaft volgens de commissaris-generaal eveneens de ernst en de geloofwaardigheid van deze problemen. vi) zowel het feit dat verzoeker zijn paspoort reeds aanvraagde op 25 april 2019, de inhoud van zijn aangifte als zijn wantrouwen in de politie het vermoeden doen rijzen dat hij reeds voor het incident bij zijn tante van 10 januari 2020 het plan had om zijn land te verlaten en geenszins dat hij het onderzoek van de politie afwachtte. vii) er ernstige vragen kunnen gesteld worden bij de bewering dat MS13 ervan overtuigd was dat er iemand bij verzoekers tante ondergedoken zat en gedurende een maand – van 10 januari 2020 tot het vertrek op 7 februari – één tot twee keer per week het huis op onverwachte tijdstippen kwam doorzoeken. Hoe het mogelijk is dat verzoeker zich telkens – hoewel de bendeleden op onverwachte momenten binnenkwamen – in een kast kon verstoppen en bovendien elk spoor van zijn verblijf in dat huis kon uitwissen is de commissaris-generaal onduidelijk. Hoe de bendeleden, die er nochtans stellig van overtuigd leken dat er iemand verborgen zat, hem ook nooit vonden in de kast en evenmin enig spoor opmerkten van verzoekers verblijf daar, geeft verzoeker ook niet mee. Wat zij daar dan telkens deden, indien ze blijkbaar plaatsen waar een volwassen persoon zich kon verstoppen niet doorzochten, beschrijft verzoeker ook in het geheel niet. Het valt de commissaris-generaal ook op dat verzoeker met geen woord rept over de gevolgen voor zijn tante, die in hun ogen toch wel hun autoriteit tarte, gezien zij ervan overtuigd waren dat zij iemand voor hen verborgen hield – gedurende een maand kwamen ze immers een tot twee keer per week het huis doorzoeken. Dergelijke oppervlakkige verklaringen over zijn veelvuldige, en toch wel miraculeuze ontsnappingen aan de bende zijn volgens de commissaris-generaal vanzelfsprekend niet overtuigend. Dat verzoekers tante geen problemen blijkt te hebben met de bende, die er, blijkbaar nog altijd, van overtuigd zijn dat zij iemand voor hen verborgen houdt, is volgens de commissaris-generaal maar weinig aannemelijk en doet verder twifelen aan het vluchtrelaas. Dat de bende anderhalf jaar later nog altijd, volkomen vruchteloos, het huis doorzoeken is ook maar weinig geloofwaardig.

viii) verzoekers verklaringen omtrent het gevaar van de bendes in El Salvador wanneer hij al dan niet zou verhuizen erg vaag en onsamenhangend zijn. Zo verklaart verzoeker onder andere dat hij niet kan verhuizen naar een regio waar een andere bende domineert, maar uit zijn verklaringen blijkt dan weer dat hij verhuist van een zone in handen van de MS13 naar een zone in handen van de bende 18 en nadien opnieuw naar een zone in handen van de MS13. Zijn verklaring hieromtrent raakt echter kant noch wal volgens de commissaris-generaal en is dermate vaag dat zij de geloofwaardigheid van verzoekers problemen wederom niet aannemelijk maakt.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift er niet in slaagt om voormelde motieven, die betrekking hebben op de kern van het vluchtrelaas, pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van de vluchtmotieven, te verklaren of te weerleggen.

De Raad stelt vast dat het verweer in het verzoekschrift in wezen beperkt blijft tot het volharden in de vrees voor vervolging en het herhalen of op punt stellen van zijn verklaringen, alsook in twijfel trekken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal. Hiermee slaagt verzoeker er echter niet in om de pertinente en correcte motivering in de bestreden beslissing in een ander daglicht te stellen.

Verzoeker tracht te verklaren hoe hij een origineel DUI kon neerleggen en licht toe dat hij zijn originele documenten thuisliet en enkel een geplastificeerde kopie van zijn documenten bijhad op de dag van de overval. Hij stelt dat verweerder hem klaarblijkelijk verkeerd heeft begrepen en stelt dat er iets niet juist is met de vertaling tijdens het persoonlijk onderhoud.

De Raad moet in de eerste plaats opmerken dat verzoeker noch bij de DVZ noch tijdens het gehoor bij het CGVS tijdens zijn vrij relaas aangaf dat enkel de kopieën van zijn identificatiedocumenten werden gestolen (Vragenlijst DVZ 17 augustus 2020, punt 5 en persoonlijk onderhoud, p. 13-14, 18). Pas wanneer hij werd geconfronteerd met het gegeven dat hij evenwel een origineel DUI opgemaakt op 25 juli 2018 neerlegde, maakte hij melding van twee DUI's. Hierbij gaf hij aan dat hij in die periode twee DUI's aanvraagde, dat een kopie werd gestolen en dat het in El Salvador gebruikelijk is dat er kopieën

worden gemaakt van identiteitsdocumenten gelet op de aanwezige criminaliteit (persoonlijk onderhoud, p. 18). Er dient vastgesteld te worden dat verzoeker aangaf dat hij rond 2018 twee DUI's "aanvraag" doch spreekt verder van "plekken waar je kopieën kan maken" zodat verzoeker er niet in slaagt hieromtrent eenduidige verklaringen af te leggen. De Raad treedt de commissaris-generaal bij dat deze verklaringen vaag en onsamenhangend zijn en dat het niet aannemelijk is dat verzoeker zou beschikken over twee DUI's en twee studentenkaarten om voorbereid te zijn op een eventuele diefstal waarbij moet aangestipt worden dat geheel niet duidelijk is of verzoeker een kopie of twee originelen van deze DUI aanvraag bij de bevoegde overheidsdiensten of de originele ervan ergens liet kopiëren. Verzoekers betoog dat verweerder hem louter verkeerd begrepen heeft en dat de vertaling niet juist is kan geen afbreuk doen aan bovenstaande vaststellingen. Bovendien moet hierbij volledigheidshalve opgemerkt worden dat verzoeker noch tijdens zijn persoonlijk onderhoud noch daarna aan de hand van opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud dergelijke foute of gebrekkige vertaling heeft aangekaart.

Vervolgens kan de commissaris-generaal worden bijgetreden waar hij op omstandige wijze motiveert dat het ongeloofwaardig is dat aan verzoeker een renta van 50 dollar per dag zou gevraagd worden:

"Dat de bende u bij deze overval eveneens een renta vroeg van 50 dollar per dag – 1500 dollar per maand –, geeft de geloofwaardigheid van dit incident opnieuw een deuk (CGVS, p. 13 en 18). Zo is het erg onwaarschijnlijk dat de bende een dergelijk hoge som zou vragen aan een student. Volgens de informatie waarover het CGVS beschikt, opereren bendeleden namelijk op zodanige wijze dat zij socio-economische observaties doen van hun potentiële slachtoffers (zie administratief dossier). Op die manier bepalen zij het bedrag van de renta. Dat de bendeleden u uit het niets een renta van 50 dollar per dag zouden opleggen, is dan ook niet aannemelijk, zeker gezien uw profiel als student. Hiernaar gevraagd, antwoordt u dat de bendeleden daar geen rekening mee houden, dat je moet betalen of het anders met je leven moet bekopen en dat de bendes geen rekening houden met de persoonlijke situatie van de persoon in kwestie (CGVS, p. 18). Renta is een manier voor de bende om aan geld te geraken, waardoor een enigszins handelbaar bedrag voor het slachtoffer inhoudt dat zij dit daadwerkelijk lange tijd kunnen innen. Dat zij als uit het niets een dergelijk hoog bedrag van u eisten, waarbij verwacht kan worden dat u daadwerkelijk niet meer langs die plek zou passeren en zij hun geld nooit zouden zien, houdt geen enkel voordeel in voor hen en houdt in dat opzicht dan ook maar weinig steek."

Verzoeker repliceert dat verweerder zich blind staart op beschikbare informatie terwijl de realiteit is dat de bendes doen wat ze willen zonder enige regel hoeveel renta ze kunnen vragen. Hij licht toe dat hij mooi gekleed was en een dure horloge droeg wat kan verklaren waarom hem dergelijke hoge renta werd gevraagd. De Raad moet vaststellen dat verzoeker met dit betoog geen afdoende argumenten aanhaalt om voormelde uitvoerige motieven te ontcrachten die steun vinden in objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier. Verweerder heeft correct opgemerkt dat bendeleden socio-economische observaties doen van hun potentiële slachtoffers. Uit toegevoegde informatie blijkt immers dat het afpersingsbedrag deels wordt bepaald door het verzamelen van gegevens aan de hand van observaties of door het opvragen van financiële gegevens en dat er een manier wordt gezocht om de 'winst' te maximaliseren zonder dat de inkomstenbasis bankroet gaat (Insight Crime, Investigation and Analysis of Organized Crime, "MS13 in the Americas, How the World's Most Notorious gang Defies Logic, Resists Destruction", p. 40). Ook blijkt uit voormelde informatie dat de renta regelmatig, doorgaans wekelijks, wordt geïnd. Verzoeker maakt met zijn loutere beweringen en speculaties niet aannemelijk dat de bende uit het niets een dergelijke hoge som, dit dagelijks, zou vragen aan een student. Verzoeker verklaarde overigens zelf dat hij niet specifiek werd geïnterviewd, dat er altijd diefstallen plaatsvonden (persoonlijk onderhoud, p. 17). Volledigheidshalve merkt de Raad op dat hoewel niet uitgesloten, studenten niet de voornamelijkste slachtoffers van afpersing zijn (COI Focus 12 oktober 2020, p. 15-16 en indien zij afgeperst worden dit betrekking heeft op het weinige zakgeld dat zij zouden hebben (UNHCR guidelines, p. 31). Verzoeker brengt overigens zelf geen informatie bij die zijn beweringen omtrent de handelswijze of het gebrek daaraan van de bendeleden in dit verband aantonen.

Verzoeker betoogt verder aangaande de vastgestelde tegenstrijdigheden (het aanhalen van twee verschillende data inzake de tweede ontmoeting met MS13-bendeleden en het vermelden van vijf bendeleden op het CGVS bij het incident van 17 april 2019 terwijl hij bij de DVZ sprak van vier bendeleden) dat verweerder spijkers op laag water zoekt om zijn relaas in twijfel te trekken. Hij voert aan dat hij bij de DVZ amper de tijd/kans kreeg om zijn problemen en vrees in detail uiteen te zetten zodat hem thans geen tegenstrijdigheden verweten kunnen worden. Hij stelt te volharden in zijn verklaringen tijdens het gehoor op het CGVS.

Verzoeker kan in zijn betoog echter niet ernstig worden genomen en overtuigt dan ook allerminst. Vooreerst moet opgemerkt dat verzoeker ten overstaan van het CGVS verklaarde dat het interview bij de DVZ goed is verlopen, en dat hoewel hij nog details wenste te vermelden bij het volgend gehoor hij

tijdens het interview bij de DVZ alle essentiële elementen kon weergeven (persoonlijk onderhoud, p. 3). In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt tijdens zijn persoonlijk onderhoud wanneer hij wordt geconfronteerd met het gegeven dat hij twee verschillende data heeft vermeld, moet vastgesteld worden dat er enkel een correctie werd aangebracht wat betreft zijn verhuis in El Salvador en zijn adres zonder enige correctie met betrekking tot de datum van het tweede incident met de MS13 (persoonlijk onderhoud, p. 19, 3). Bovendien wijst de Raad erop dat het feit dat het interview op de DVZ korter is dan dat op het CGVS, niets afdoet aan de verwachting dat een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, bij het invullen van de vragenlijst op de DVZ de voornaamste elementen ter ondersteuning van zijn beschermingsverzoek aanbrengt, zeker wat betreft de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig, correct en nauwkeurig mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. De duur van het interview is hierbij irrelevant. Afgezien van het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon evenwel redelijkerwijze van verzoeker worden verwacht dat hij voldoende nauwkeurige verklaringen aflegt over de voorgehouden incidenten waarbij hij werd bedreigd en fysiek aangevallen, wat toch een essentieel element is van zijn vluchtrelaas. Dat hem op de DVZ werd gevraagd om het kort te houden, verklaart niet waarom hij later op het CGVS een andere datum vermeldt voor de tweede aanraking met MS13-bendeleden (Vragenlijst DVZ 17 augustus 2020, punt 5; persoonlijk onderhoud, p. 14, 19) noch waarom hij bij de DVZ zo specifiek sprak van een benadering door vijf bendeleden op 17 april 2019 terwijl hij later melding maakte van vier personen (Vragenlijst DVZ 17 augustus 2020, punt 5; persoonlijk onderhoud, p. 20). De Raad stelt hierbij overigens nog vast dat verzoeker geen coherente verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot het incident op 2/3 februari 2021. Zo verklaart hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS dat hij werd geslagen, dit op zijn ribben en schouders (persoonlijk onderhoud, p. 14) terwijl het de Raad niet ernstig voorkomt dat verzoeker deze elementen niet heeft vermeld bij de DVZ waarbij hij louter aangaf met kracht te zijn vastgehouden en gewaarschuwd en op de grond geduwd te zijn geweest (Vragenlijst DVZ 17 augustus 2020, punt 5).

Het vermelden van twee verschillende data en de volledigheidshalve vaststellingen van verweerder in dit verband doen overigens hoe dan ook geen afbreuk aan het motief dat gezien er geen geloof wordt gehecht aan de problemen van 25 januari 2019 met de bende MS13, er evenmin geloof kan gehecht worden aan de problemen die hieruit rechtstreeks voortvloeien, namelijk het tweede incident waarbij MS13-leden de achterstallige renta kwamen opeisen. Ook de opgeworpen tegenstrijdigheid inzake het eerste incident met de bende 18 doet geen afbreuk aan de verdere vaststelling dat het weinig aannemelijk is dat de bendeleden die op 24 april 2019 het huis binnenvielen, hem sloegen en dreigden hem te vermoorden, zich lieten afschrikken door de sirenes van een voorbijrijdende politiepatrouille. Verzoeker laat de motieven ongemoeid waar de commissaris-generaal heeft geoordeeld dat verzoeker op dat moment slechts 2,5 maanden bij zijn neef in San Martin woonde doch kennelijk al wist dat de politie een routine had waarbij zij met de sirene aan door de straat reed zodat het ook erg vreemd zou zijn dat de bendeleden die in deze wijk opereren, niet op de hoogte zijn van deze routinepassage door de politie en zich onmiddellijk laten afschrikken bij het horen van een sirene en halsoverkop wegvluchten.

De Raad stelt verder samen met de commissaris-generaal vast dat verzoeker vooraleer het incident van 24 april 2019 plaatsvond nooit eerder een beroep heeft gedaan op enige vorm van bescherming vanwege de overheden terwijl er daarvoor volgens verzoeker reeds drie incidenten plaatsvonden (twee met betrekking tot de MS13 en een incident met betrekking tot de bende 18). Verzoeker vroeg daarenboven reeds op 25 april 2019, één dag na zijn klachtindiening inzake het incident van 24 april 2019, een paspoort aan.

De commissaris-generaal heeft met reden het volgende opgemerkt:

“Ook uw gedrag in de nasleep van de incidenten die u in de loop van 2019 overkwamen, zijn moeilijk met elkaar te verenigen. Na de incidenten van januari en februari 2019 besliste u om geen klacht neer te leggen bij de politie omdat u op het nieuws gehoord had dat bendeleden zich verkleden als agenten, dat agenten soms ook werken voor de bendes en dat ook politici samenwerken met de bendes (CGVS, p. 14). Na het incident van april 2019 besliste u dan weer wel om klacht neer te leggen bij de politie en wacht u zelfs negen maanden het eventuele onderzoek af alvorens u beslist om het land te verlaten (CGVS, p. 16). Dat u enerzijds geen aangifte deed bij de politie omdat u hen niet vertrouwdte en twee maanden later wel aangifte deed om vervolgens negen maanden onder te duiken in het huis van uw tante omdat u het onderzoek van de politie wilde afwachten, valt moeilijk met elkaar te verenigen. Als

uw vertrouwen in de politie reeds zo laag was in februari 2019, is het vreemd dat u in april 2019 uw lot volledig in hun handen legt, zeker gezien de manier waarop de politie volgens uw verklaringen omging met u op het moment van het indienen van uw klacht. Zo wilden ze aanvankelijk uw klacht niet noteren (CGVS, p. 16), u geen kopie van uw klacht meegeven omdat ze dachten dat u met een karavaan het land zou verlaten (CGVS, p. 12) en beschuldigden ze u van het afleggen van valse verklaringen (CGVS Vragenlijst, punt 3.5). Verder verklaart u ook dat u de politie niet kon betrekken, omdat de politie niets doet (CGVS, p. 15). Bovendien ging u na het indienen van uw klacht op 25 april 2019 eveneens uw paspoort aanvragen omdat u merkte dat de politie niets wou doen (CGVS, p. 16). Dat u de werking en het onderzoek van de politie dermate in twijfel trok en desondanks toch beslist om negen maanden onder te duiken in het huis van uw tante, is niet geloofwaardig. Dat u nog negen maanden in El Salvador bleef wonen na uw verklaarde problemen, ondergraaft eveneens de ernst en de geloofwaardigheid van deze problemen.

Zowel het feit dat u uw paspoort reeds aanvraag op 25 april 2019, de inhoud van uw aangifte als uw wantrouwen in de politie doen het vermoeden rijzen dat u reeds voor het incident bij uw tante van 10 januari 2020 het plan had om uw land te verlaten en geenszins dat u het onderzoek van de politie afwachtte (CGVS, p. 10 en 17; document 5). Zo staat er in uw aangifte te lezen dat “doordat hij geen plek vindt om te wonen zonder problemen met de bendes te hebben, zal hij beslissen te emigreren naar een ander land” (document 5). Uw stelling dat u nog negen maanden in El Salvador bleef omdat u een dergelijk lange tijd wilde wachten op het onderzoek van de politie is, gezien bovenstaande informatie over uw reisplannen en over de wijze waarop de politie van in het begin omging met uw klacht en het verdere onderzoek, geenszins overtuigend.” Deze vaststellingen relativiseren de ernst en geloofwaardigheid van de voorgehouden vrees.”

Verzoeker betoogt dat hij initieel geen klacht indiende omwille van de corruptie bij de politie doch hij na het incident van april 2019 geen andere uitweg zag dan tevergeefs hulp zoeken bij de politie. Hij voert aan dat reeds preventief een paspoort aanvraag gezien hij niet veel hoop had dat de politie iets zou ondernemen.

De Raad moet echter opmerken dat de commissaris-generaal terecht stelt dat het gegeven dat verzoeker enerzijds geen aangifte deed bij de politie omdat hij hen niet vertrouwde maar anderzijds twee maanden later wel aangifte deed om vervolgens negen maanden onder te duiken in het huis van de tante omdat verzoeker het onderzoek van de politie wilde afwachten, moeilijk met elkaar te verenigen valt. Verzoeker kan niet verklaren hoe hij in april 2019 zijn lot volledig in handen van de politie legt terwijl zijn vertrouwen in de politie reeds zo laag was in februari 2019, zeker gezien de manier waarop de politie volgens zijn verklaringen omging met hem op het moment van het indienen van zijn klacht. De commissaris-generaal kan bijgetreden worden in zijn oordeel dat het niet aannemelijk is dat verzoeker, die de werking en het onderzoek van de politie dermate in twijfel trok, desondanks toch beslist om negen maanden onder te duiken in het huis van zijn tante en nog negen maanden in El Salvador bleef wonen na zijn verklaarde problemen. Verder weet verzoekers toelichting dat hij slechts preventief een paspoort aanvraag niet te overtuigen. Verzoeker slaagt er met zijn betoog niet in te weerleggen dat zowel het feit dat hij zijn paspoort reeds aanvraag op 25 april 2019 als de inhoud van zijn aangifte en zijn wantrouwen in de politie het vermoeden doen rijzen dat hij reeds voor het incident bij zijn tante van 10 januari 2020 het plan had om het land te verlaten en geenszins dat hij het onderzoek van de politie afwachtte. De stelling dat verzoeker nog negen maanden in El Salvador bleef omdat hij een dergelijk lange tijd wilde wachten op het onderzoek van de politie is, gezien bovenstaande informatie over verzoekers reisplannen en over de wijze waarop de politie van in het begin omging met zijn klacht en het verdere onderzoek, geenszins overtuigend.

In de bestreden beslissing wordt ook gewezen op tal van onlogische verklaringen waar verzoeker met zijn betoog, dat erin bestaat te volharden in zijn verklaringen, geen afbreuk aan kan doen. Zo kan de commissaris-generaal bijgetreden worden waar hij oordeelt:

“U beweert voorts dat MS ervan overtuigd was dat er iemand bij uw tante ondergedoken zat en gedurende een maand – van 10 januari 2020 tot uw vertrek op 7 februari – één tot twee keer per week het huis op onverwachte tijdstippen kwamen doorzoeken (CGVS, p. 17 en 22). Hier kunnen ernstige vragen bij gesteld worden. U verklaart hier louter over dat u zich telkens gewoon in de kast verstopte (CGVS, p. 17). Hoe het mogelijk is dat u zich telkens – hoewel zij op onverwachte momenten binnenkwamen – in een kast kon verstoppen en bovendien elk spoor van uw verblijf in dat huis kon uitwissen is onduidelijk. Hoe de bende, die er nochtans stellig van overtuigd leken dat er iemand verborgen zat, u ook nooit vond in de kast en evenmin enig spoor opmerkte van uw verblijf daar, geeft u ook niet mee. Wat zij daar dan telkens deden, indien ze blijkbaar plaatsden waar een volwassen persoon zich kon verstoppen niet doorzochten, beschrijft u ook in het geheel niet. Het valt ook op dat u met geen woord rept over de gevolgen voor uw tante, die in hun ogen toch wel hun autoriteit tartte,

gezien zij ervan overtuigd waren dat zij iemand voor hen verborgen hield – gedurende een maand kwamen ze immers een tot twee keer per week het huis doorzoeken. Hoe deze bezoeken telkens afliepen voor uw tante, nadat de bende u weer eens niet kon vinden, vermeldt u nergens. Het is aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vluchtrelaas in zijn geheel en in detail te beschrijven. Dergelijke oppervlakkige verklaringen over uw veelvuldige, en toch wel miraculeuze, ontsnappingen aan de bende zijn vanzelfsprekend niet overtuigend. Gevraagd naar problemen die uw tante nog zou hebben gekregen sindsdien zegt u louter dat de bende het huis van uw tante nog soms komt doorzoeken (CGVS, p. 22). Dat uw tante geen problemen blijkt te hebben met de bende, die er, blijkbaar nog altijd, van overtuigd zijn dat zij iemand voor hen verborgen houdt, is maar weinig aannemelijk en doet verder twifelen aan uw vluchtrelaas. Dat de bende anderhalf jaar later nog altijd, volkomen vruchteloos, het huis doorzoeken is ook maar weinig geloofwaardig.

Ook uw verklaringen omtrent het gevaar van de bendes in El Salvador wanneer u al dan niet zou verhuizen, zijn erg vaag en onsamenhangend. Zo verklaart u onder andere dat u niet kan verhuizen naar een regio waar een andere bende domineert, maar uit uw verklaringen blijkt dan weer dat u verhuist van een zone in handen van de MS naar een zone in handen van de bende 18 en nadien opnieuw naar een zone in handen van de MS (Vragenlijst CGVS, punt 3.5, CGVS, p. 4, 5, 14 en 15). Gevraagd hoe dat u kon verhuizen naar rivaliserende zones, antwoordt u dat toen u naar uw neef verhuisde, u niet naar de politie ging omdat u bang was dat er dan iets met uw familie kon gebeuren en dat het de enige oplossing was om in de sector te gaan wonen van een andere bende want dat wanneer u zou verhuizen naar een zone van de MS, u nog meer problemen zou krijgen (CGVS, p. 20). Deze verklaring raakt echter echter kant noch wal en is dermate vaag dat zij de geloofwaardigheid van uw problemen wederom niet aannemelijk maakt.”

Dat verzoeker geen gedetailleerde, specifieke en aannemelijke verklaringen kan afleggen over essentiële elementen doet gelet op het voorgaande ook volgens de Raad ernstig afbreuk aan het geloof in zijn verklaringen.

2.3.4.2. De Raad stelt overigens het volgende vast. In de bijgebrachte landeninformatie door beide partijen kan worden gelezen dat de bendes, in de wijken die onder hun controle staan, kinderen en minderjarige jongeren gebruiken voor hun criminele activiteiten (zoals op de uitkijk staan als poste), waarbij een vraag tot ‘samenwerking’ of het verlenen van diensten kan uitmonden in rekrutering. Evenwel, niet alle kinderen en jongeren, afkomstig uit wijken die onder controle staan van een bende, lopen een even groot risico om in het vizier te komen van bendes. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt immers dat het risico afhankelijk is van het profiel van de jongeren, in de zin dat de bendes voornamelijk kwetsbare jongeren in moeilijke socio-economische situaties viseren die vervolgens bij de bendes aansluiting vinden en een identiteit krijgen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat rekrutering door bendes in El Salvador veelal is ingegeven door persoonlijke kenmerken zoals armoede, lage scholingsgraad of de veiligheid van henzelf en hun families. Veelal gaat het om een vrijwillige of semivrijwillige rekrutering. Zo zijn het bijvoorbeeld de ouders die zich geprivilegieerd voelen omdat de bende hun kind kiest om er deel van uit te maken, dan wel de kinderen zelf die dankzij de bende een soort bescherming ervaren die ze zonder de bende niet zouden hebben of voelen zij zich gemotiveerd door het krijgen van kleine voordelen (cadeautjes, maaltijden, enz.) en het winnen van respect en sociale status (zie UNHCR guidelines, p. 35-36; COI Focus 12 oktober 2020, p. 18-19 en Refugee Law Initiative “An atomized crisis: reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”, p. 15, 17, 19-20 waarnaar wordt verwezen in de COI Focus van 12 oktober 2020).

De Raad stelt, na zorgvuldige lezing van het rechtsplegingsdossier, vast dat, behalve zijn jonge leeftijd, het profiel van verzoeker verder niet voldoet aan de hierboven geschetste kenmerken van jongeren die doorgaans in het vizier komen van bendes voor samenwerking, dienstverlening en rekrutering. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat in zijn geval daar alsnog anders over moet worden gedacht. Er blijkt immers niet dat verzoeker zich in een precaire socio-economische situatie bevond. Verzoeker maakt, naast zijn vluchtrelaas dat ongeloofwaardig werd bevonden, geen gewag van andere elementen, omstandigheden of ervaringen die erop wijzen dat hij door bendes zal worden vervolgd of geviséerd.

Ten slotte merkt de Raad op dat op basis van de voorliggende landeninformatie, in het bijzonder de COI Focus “El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire” van 13 juli 2021, niet kan worden aangenomen dat iedere terugkerende Salvadoraan enkel en alleen door deze terugkeer een risico op vervolging loopt dan wel een reëel risico om ernstige schade te ondergaan in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed waaronder uiteraard het profiel van verzoeker om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van het vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar hij verbleven heeft. Uit de landeninformatie blijkt duidelijk dat er een

onderscheid moet worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador en de andere terugkeerders. Voorts is onder meer ook duidelijk dat een verblijf in landen waar de Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland - of in El Salvador zelf voor het vertrek - belangrijk zijn bij het beoordelen van de terugkeer. Uit het geheel van deze informatie blijkt dat veeleer bendegerelateerde problemen van terugkeerders voor hun vertrek uit El Salvador een risico verhogende factor zijn, eerder dan het louter verblijf in het buitenland als dusdanig. Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk. De richtlijnen van UNHCR laten niet toe anders te oordelen waar UNHCR zelf bemerkt dat enkel "certain returnees from abroad" problemen kunnen ondervinden bij terugkeer en dan nog enkel "depending on the particular circumstances of their case" (p. 32).

Het volstaat bijgevolg niet om te verwijzen naar een kwetsbaar profiel en algemene landeninformatie om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade als terugkeerder aannemelijk te maken. Dit moet in concreto worden aangetoond. Verzoeker slaagt hier niet in.

Zoals reeds gesteld, zijn de beweerde problemen met de bendeleden van MS13 en bende 18 niet geloofwaardig. Er wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt dat verzoeker voor zijn vertrek uit El Salvador reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de bendes, noch zijn er andere indicaties die daar op wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker El Salvador verliet omwille van bendegerelateerde problemen, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand bendegerelateerd probleem een risico zou lopen om (opnieuw) te worden gevisieerd door bendeleden, laat staan dat zijn vertrek uit El Salvador om die reden risicoverhogend of verzwarend zou zijn.

Het feit dat verzoeker een periode in België heeft verbleven, is evenmin voldoende om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aan te tonen.

De Raad betwist niet dat verzoeker bij terugkeer te maken kan krijgen met afpersing. Afpersing blijkt evenwel een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen waarmee veel Salvadoranen worden geconfronteerd, ongeacht hun migratieverleden. Het risico op afpersing verschilt in wezen niet van het algemeen risico waaraan ook andere Salvadoranen, met of zonder migratieverleden, worden blootgesteld. In de mate dat uit de landeninformatie blijkt dat sommige Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland kunnen worden gezien als welvarend en bijgevolg een bijzonder risico op afpersing *kunnen* lopen, wijst de Raad erop dat verzoekers verblijf in België voor de duur van de asielpprocedure als dusdanig niet resulteert in bijzondere kenmerken waardoor hij identificeerbaar zou zijn als een persoon die in het buitenland heeft verbleven. Bovendien blijkt in casu niet dat, hoewel hij een zus heeft die in de Verenigde Staten verblijft, hij of zijn ouders en overige familieleden (broers en zus) die nog in El Salvador wonen hierdoor aangesproken zijn geweest.

Evenzo, de loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij terugkeer omdat hij na een verblijf in het buitenland als welvarend zou kunnen worden beschouwd, volstaat op zich niet om in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen. Tevens bereikt afpersing in beginsel als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst om als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt, laat staan als een daad van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet. Verder zijn er geen elementen voorhanden waaruit blijkt dat verzoeker bij terugkeer omwille van een mogelijke afpersing zal worden blootgesteld aan vervolging of een reëel risico op ernstige schade, hetgeen des te meer geldt nu zijn beweerde problemen met de bendes niet geloofwaardig worden geacht.

Het geheel van zijn specifieke, individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in El Salvador, besluit de Raad dat verzoeker nalaat concreet aannemelijk te maken dat hij ernstige problemen riskeert bij terugkeer naar El Salvador omwille van het feit dat hij in het buitenland heeft verbleven en moet terugkeren naar zijn land van herkomst.

Het algemene verweer in het verzoekschrift dat de commissaris-generaal de werking van de bendes in El Salvador niet kent wordt op algemene wijze geponeerd doch niet verder toegelicht, zodat dit betoog niet volstaat om afbreuk te doen aan de voorgaande vaststellingen.

De door verzoeker neergelegde documenten kunnen, omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde pertinente en terechte redenen, die door verzoeker overigens niet worden weerlegd of betwist, geen afbreuk doen aan het voorgaande.

Gelet op wat voorafgaat, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in zijn beoordeling dat verzoekers verklaringen omtrent bendederelateerde problemen niet weten te overtuigen. De Raad acht het vluchtrelaas van verzoeker en zijn vrees voor vervolging niet geloofwaardig. Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit relaas respectievelijk te toetsen aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Verzoekers betoog dat hij in El Salvador geen bescherming kan krijgen, is dan ook niet dienstig.

Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.3.4.3. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen.

Waar verzoeker de socio-economische situatie in El Salvador aankaart, wijst de Raad erop dat geen abstractie kan worden gemaakt van het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals omschreven door de wetgever. In deze verwijst de Raad naar artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat “*vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:*

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren (...)” (eigen onderlijnen)

Noch uit de bestreden beslissing, noch uit het verzoekschrift, noch uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat er in El Salvador sprake zou zijn van een preciaire socio-economische en humanitaire situatie die in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, laat staan dat zulke situatie, die overigens nergens in het verzoekschrift wordt aangetoond, louter is te wijten aan een opzettelijk handelen of nalaten van een actor (zie in deze zin HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40).

In casu blijkt verder niet dat verzoeker in deze context zelf wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Verzoeker toont immers niet aan dat hij bij terugkeer naar El Salvador op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien.

Verzoeker brengt geen andere persoonlijke elementen of omstandigheden aan op basis waarvan in zijn hoofde kan worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt gevisieerd.

Waar verzoeker verwijst naar de impact van de COVID-19-pandemie op het leven in El Salvador en een vrees aanhaalt om te worden besmet met het coronavirus, volstaat het ook hier op te merken dat zulke besmetting niet wordt veroorzaakt door een actor van vervolging of ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (RvS 14 augustus 2020, nr. 13.847 (c)). Het risico dat verzoeker aanhaalt, namelijk een onmenselijke of vernederende behandeling doordat hij in het geval van een terugkeer naar zijn land wordt blootgesteld aan een virus waarvoor geen gepaste behandeling bestaat, is dan ook vreemd aan de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals het Hof van Justitie reeds duidelijk oordeelde in de zaak M'bodj (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Nog daargelaten het hypothetische karakter van zijn bewering dat hij in El Salvador zal worden blootgesteld aan een reëel risico op besmetting met het coronavirus, toont verzoeker verder niet aan dat hij aldaar geen toegang zou hebben tot voldoende gezondheidszorg, laat staan dat hij om die reden zou worden onderworpen aan vervolging of een ‘onmenselijke behandeling’ in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt immers geen argumenten of elementen aan op basis waarvan kan worden aangenomen dat hem – in de hypothese dat hij besmet zou raken met het virus – op intentionele en gerichte wijze medische zorg zou worden ontegd of opzettelijk worden geweigerd.

In de mate dat verzoeker zich de vraag stelt of hij ten tijde van deze crisis in de mogelijkheid zal zijn om een job te vinden, benadrukt de Raad dat uit niets blijkt dat hij, gezien zijn persoonlijke omstandigheden, geen werk meer zou kunnen/mogen uitoefenen in El Salvador. Het antwoord op de vraag zal dan eerder afhangen van de economische omstandigheden in het land van herkomst en de inspanningen van de betrokkene. Hierbij dient aangestipt te worden dat verzoeker in El Salvador wat geld verdiende door klusjes te doen en door online te werken (persoonlijk onderhoud, p. 8-9). Uit verzoekers verklaringen blijkt verder dat zijn zus die tandarts is en in de Verenigde Staten woont hem financieel heeft bijgestaan tijdens zijn reis naar België (Verklaring DVZ van 17 augustus 2020, p. 11 en persoonlijk onderhoud, p. 9) en dat zijn vader landbouwer is en nog werkt (persoonlijk onderhoud, p. 6). Verzoeker gaf eveneens aan dat zijn familie hem eerder financieel hielp (persoonlijk onderhoud, p. 9).

Samenvattend kan niet zonder meer worden aangenomen dat verzoeker, indien hij zou terugkeren naar El Salvador, door een menselijk handelen op intentionele en gerichte wijze in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door partijen ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

De Raad herinnert er in dit opzicht aan dat het begrip ‘willekeurig geweld’ inhoudt dat het geweld zich kan uitstrekken tot personen ongeacht hun persoonlijke situatie, namelijk dat een persoon kan worden geraakt door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 34; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, C.F. en D.N., pt. 26).

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is.

Dat de situatie in El Salvador zo is dat iedereen het risico loopt om aan geweld te worden blootgesteld, betekent op zich niet dat het geweld dat alomtegenwoordig is in de Salvadoraanse samenleving, daarom willekeurig is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* (UNHCR Guidelines, p. 44-45). Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel, zoals hoger vermeld (COI Focus 12 oktober 2020, p. 14-24; UNHCR Guidelines, p. 28 e.v.).

Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtigde executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus 12 oktober 2020, p. 9-14).

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviseerd, noch blijkt dat het type wapens dat gebruikt wordt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendegeweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a) en b), van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan verzoeker is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. In deze optiek moeten de verzoeken om internationale bescherming van jonge vrouwen, minderjarigen, jongeren en kwetsbare personen met verhoogde aandacht worden onderzocht. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt echter dat in casu geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn. Verzoeker betoogt dat het rapport waarop verweerder zich baseert achterhaald is doch wijst zelf op informatie uit 2019 terwijl verweerder onder meer heeft gewezen op een COI Focus van oktober 2020, van december 2020 alsook van juli 2021.

Waar verzoeker wijst op de situatie in 2021 moet vastgesteld worden dat uit de aangebrachte informatie niet blijkt dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop deze is gebaseerd. De motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.8. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg verzoeker de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hij heeft zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

2.3.10. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien januari tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. H. CALIKOGLU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

H. CALIKOGLU